

Drømmen om nordvest

TEKST: TRYGVE ÅSVESTAD FOTO: TRYGVE ÅSVESTAD OG NINA EINEM

Jaktguiden drar frem ei grovkalibra rifle som ser ut som den er klipt rett ut fra en Lucky Luke-stripe. – Bjørne-spray! gliser han, og lempet både den og provianten om bord i helikopteret.

Nina tenker at det kanskje ikke var så veldig nøye med den bjørne-drømmen likevel ...

Eventyret. Det er bare litt over en time siden vi ankom basecamp på bredden av Root River ved South Nahanni, men vi er allerede på vei videre ut i den uendelige villmarka vi har flydd over fra Yellowknife og hit. Først nesten en time over endeløse vidder med late elver som snor seg fra fjellene. Så like lenge over fjellrekker med 2000-meterstopper i tital på titall. Vi mangler ord for å beskrive de enorme dimensjonene som rommer den kanadiske villmarka.

Hamburgere er fortært av sultne jegere og guider, og vår kar har vunnet i stein, saks, papir. Det betyr at vi er første team som skal løftes ut med helikopter! Har vi husket alt? Gnagsårplaster, klær, kniv, ekstra batterier, hodelykt ... Vi vet at i det øyeblikket vi drar, må vi klare oss med det vi har, og vi må være forberedt på fire årstider i løpet av noen timer.

Dall sheep. Vår første jaktleir blir etablert i 1500 meters høyde, over en dyp elvedal som er områdets eneste vannkilde. Hjemmet vårt er for de neste to ukene et lite tomannstelt spent opp etter alle kunstens regler. Tørt telt er viktig skal man holde komfort og varme.

– Hva heter det her? spør Nina guiden mens hun beundrer den flotte kløfta elva har gravd ut.

– Ingenting! Du kan finne et navn. Her ute er det nesten bare steder der det har skjedd noe tragisk som har navn. Flystyrter og sånn, sier guiden.

Øverst på Trygves ønskeliste står dall sheep. Sauerasen er sky og ekstremt godt tilpasset det bratte, golde landskapet. Nå er vi spente på om vi skal klare å overliste de mistenksomme, smarte dyrene.

Vi har vært pålagt å vente i 12 timer med å jakte fordi vi kom til området med helikopter. En god regel som gir dyrene en fair sjanse mot moderne teknologi. Men morgenen etter er vi tidlig oppe og ivrig etter å komme i gang!

Dagen blir lang, men det er vi forberedt på. Sekkene er tunge når vi starter på en 600 meters stigning opp fra leiren. Skal man finne flokkene med værere (rams), må man være forberedt på å springe opp og ned mange fjellsider, forteller guiden.

Detsistesom hektespå ryggenerrifla. Vi har valgt å dele våpen, siden vi skyter rimelig samlet, og vi endte opp med Blaser R8. Vi er forberedt på lange hold og skal bruke en Zeiss Diarange 2,5–10x50 med avstandsmåler. Kaliberet er .300 Win Mag, som går svært flatt og egner seg til alle artene vi kan skyte, fra bjørn til får. Det skal vise seg at vi får prøvd oss på nesten alle, med svært vekslende hell ...

Fra toppen av fjellet bak leiren deler vi oss for å speide. Uten gode kikkerter er vi sjanseløse, for sauer har ekstremt godt syn. Til vår fordel er denne arten helt hvite, og så lenge det ikke er snø er de godt synlige i landskapet. Vi fyller på med litt energi mens vi lar kikkerten gli systematisk over fjellsidene, side til side – opp og ned. Det er lett å overse dem, men med tålmodighet håper vi å finne gruppene av rams som vi vet finnes her oppe.

Det går ikke lang tid før guiden Chase kommer småløpende tilbake over fjelltoppen. Vi kan se på hele karen at han har sett noe!

– Det er en gruppe på i alle fall fem værere på andre siden her. I alle fall én er skytbar, men de ligger vanskelig til ...

Vi er i åpent lende og må passe oss. Det er ikke fem, men åtte værere, og to av dem er majestetiske! De har fri sikt i alle retninger, og vinden står mot dyrene. Dette kommer ikke til å bli lett, men vi bestemmer oss for å prøve. Endelig er vi i gang for alvor!

Vi legger kurs bakover fjellet, i skjul for sauene. Med det fine været tipper vi at de blir liggende en

stund, og vi må på et eller annet vis komme oss rundt dem. I det vi svinger av igjen legger vi fra oss de to største sekkene, men tar med den minste sammen med våpen.

Vi må tidlig ned ålende framrykking, og har pekt oss ut noen steiner et stykke over sauene. Hvis vi klarer oss dit usett, har vi i alle fall en sjanse. Det går sakte, og på vei ned har guiden tenkt gjennom situasjonen.

– Hvis vi får sjansen, så skyter begge de to største, hvisker han bakover rekka.

Dublet? Nina stusser. Sauene har vært Trygves førstevalg hele veien, og hun er ikke forberedt på å skyte nå. Dessuten har vi bare med vår ene rifle. Guidens bjørneskremmer er utelukket, den vil antakelig røske skulderen ut av ledd!

– Så snart Trygve har skutt, så svitsjer dere plass. Nina legger an og tar nr. 2 – forutsatt at flokken ikke stikker, fortsetter Chase optimistisk.

Vi kommer oss usett ned til steinene. Det er perfekt! 125 meter fra dyrene, og akkurat nok skjul. Sekken snikes opp på kanten, Trygve lader

opp og legger seg forsiktig i posisjon. Nå er det bare å vente på at sjefen der nede skal finne det for godt å reise seg.

Etter nesten en time skjer det endelig noe. De vil videre, men det skal vi bli minst to om!

Trygve trekker av. Det ser ut som om det første skuddet sitter veldig høyt, oppfølgingsskuddet kommer umiddelbart og treffer der det skal. Væren går rett ned på stedet.

– Skift plass, skift plass!

Resten av flokken blir stående, og guiden aner et sjeldent jaktøyeblikk. Nina er raskt fremme og identifiserer kronprinsen i flokken. Det går bare noen sekunder før muligheten er der. Et godt plassert skudd, og vær nummer 2 går i bakken på under ett minutt!

Guidens reaksjon sier oss at vi har vært med på noe sjeldent. Han hopper og spretter jublende nedover fjellsiden.

– Double-header, double-header! hoier han.

Senere forteller han at han aldri har opplevd dette før, og at det også for han som guide er en

fjær i hatten. Opplevelsen er ekstra artig siden en av jegerne er en kvinne. De har hatt mange kvinner med på tur før, men aldri noen som aktiv jeger.

Vi kan ikke hvile lenge. Dyrene på nesten 100 kilo hver skal slaktes. Vi har knivene og en liten sag til hjelp, men med tre i arbeid går det overraskende fort. Etter tre–fire timer er kjøttet i plastsekker, og skinn og skaller nøye renskåret. Telling av årringene på horna forteller oss at vi har skutt værere på hhv. 11 og 10 år. Horna er 38–39 tommer og flotte trofeer for dette området.

Akk så lette tunge sekker kan kjønes når alle er fornøyde og glade til sinns! Første jakt dag, og vi skjøt to rams klokka 11. Før vi var skikkelig i gang er det allerede på tide å be om å bli flyttet til neste område.

BilledtekstEbistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum

Yukon Moose. Etter en dag med resultatløs leting etter store caribou-bukker i samme område dukker Dave opp med helikopteret, klar for å flytte oss. Planen har vært at vi nå skal på geitejakt, men Dave har nyheter. Werner, som eier jaktcampen, har flydd mye de siste dagene, og vil ha oss til en dal hvor han har sett stor elg, og ikke minst en stor flokk ulv. En ny helikoptertur over den fantastiske villmarka bringer oss til vår nye leir i et elvedelta. Dette må være dyrehimmelen! Vi ser caribou rundt oss på alle kanter, og et par av bukkene er skikkelig fine. I elvedeltaet vi følger, ser vi ulv – og bjørnespor på kryss og tvers. Noen av bjørneekskrementene sier oss at bamsefar har vært her ikke lenge før oss. Det sitrer ekstra i brystet med tanke på at en svartbjørn eller grizzly godt kan ligge på lur i buskaset som fyller bunnen av dalen.

I krattet på den andre siden av elvedalen ser vi to elgokser og tre kuer.

– Wow, det var noen skikkelig flotte elgokser, sier vi til guiden.

Han ser lattermildt på oss og fnysrer. – Det der? Det er smågutter!

Vi skjønner at karene vi skal etter neste dag er av et helt annet kaliber.

Dagen etter er vi tidlig oppe igjen. Vi har bestemt oss for å følge elvekanten oppover og utnytte høyder i dalsiden til å speide. Chase har vist seg som en utmerket spotter, med øyne som oppfatter detaljer i terrenget som vi kan ha problemer med å se med kikkert.

Det er en dag av dem vi er advart mot. Været skifter flere ganger i timen. Det er sol og varmt, så regner det, før vi kjenner sludd mot ansiktet. Vi prøver å holde en brukbar kroppstemperatur, og konkluderer med at ultrtøyer med et solid ytterlag av gore-tex er det beste. Passe lunt, passe varmt, men likevel god lufting.

Vi flytter oss etappevis opp dalbunnen og bruker kikkertene ofte. Det er dyr uansett hvor vi ser! I et kratt på motsatt side av elva ser vi refleksjonen av noe stort og hvitt. Det er lang avstand, men selv vi nordmenn ser at dette er noe helt annet enn småguttene ved leiren! Vi har funnet en gromgutt! Nå må vi legge en plan.

Vegetasjonen gjør det enklere å skjule seg, og vinden skaper ikke problemer for oss i dag. Likevel må vi så nær innpå elgen at Trygve kan skyte den uten å få problemer med krattet. Elgen ligger i buskene, og erfaringsmessig vil den holde seg der på denne tiden av dagen. Vi bestemmer oss for å krysse elva og følge en bekk som vil kunne holde oss lavt i terrenget, samtidig som lydene vil kamuflere oss.

Halvveis opp bekken legger vi fra oss alt utenom våpen, og fortsetter i retning elgen. Alt stemmer: Vind, terreng og vær. Vi sniker oss de siste meterne mot dyret. Vi er 115 meter unna, og fortsatt uoppdaget.

Billedtekst ebistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum

BilledtekstEbistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum Ut laborpo rendandist ullaborupiet eum dis excessitatet ipsam fugiae plabore rsperio. Namusam est earume natusciat fugiam aut faceatusciat voloreped

Nå gjenstår det å få elgen til å reise seg. Trygve sitter klar, og Chase har en idé.

– Jeg roper den opp, sier han. – Brunsten er ikke skikkelig i gang, så jeg vet ikke om det fungerer, men vi prøver.

Lokkelydene starter med de vanlige gryntene. Når det ikke har noen nevneverdig effekt, skifter han over til noe som best kan beskrives som bønnerop. Og etter en halvtimes tid får det kongen til å vifte på ørene, vende seg mot oss og komme seg på beina. Det blir det siste han gjør. Trygve går opp i knestående og plasserer et skudd som senker mange hundre kilo elg rett ned.

Vi er på likevel vakt i det vi nærmer oss fallet. En elgku kan dukke opp og være potensielt farlig for oss. I tillegg skal det bare et spark til fra denne kjempen for å skade et menneske alvorlig. Når vi kommer bort, ser vi umiddelbart at skuddet har gjort det det skulle.

– Hvordan skal dere ha trofeet, spør guiden, som er ivrig etter å komme i gang med slaktinga.

– Jeg har tenkt å stoppe den ut i helfigur, svarer Trygve, og prøver å holde maska.

Chase ser et øyeblikk vantro på Trygve, før han slipper ut et lettelsens sukk.

– Jeg har én gang guidet en jeger som skulle ha elgen stoppa ut. Det tok meg to hele dager å få skinnnet av beistet, forteller han.

Vi kan berolige med at vi bare ønsker geviret og skallen i en såkalt europeisk montasje.

Slaktemetoder

Å slakte et dyr på 800–900 kilo ute i terrenget er ingen enkel oppgave. Bare å snu elgen krever planlegging og krefter.

Arbeidet med fårene har lært oss en ny måte å skjære ned på. Guidene her tømmer ikke dyret, men starter flåingen på ryggen. De frigjør skinnnet fra siden som ligger opp, og skjærer dyret ned stykke for stykke.

Det eneste som tas av bein er ribbene. Når ene siden er tømt for kjøtt legges skinnnet over og dyret snus for samme prosessen brukes på motsatt side. Dette viser seg å være en svært effektiv slaktemetode som er både arbeidsbesparende og gir kjøttet en god kvalitet. Vi forsto imidlertid aldri poenget med ikke å tømme dyret, så vi tar med oss en kombinasjon av den kanadiske slaktemetoden, og norsk tradisjon med å starte med å vomme ut.

Bjørnemøte. Vi er lette til sinns over at nok en vellykket jaktstrategi har gitt oss suksess. Vi ligger langt foran skjema, og føler vi har vært både heldige og dyktige så langt. Ennå er det 10–11 effektive jakt dager igjen.

– Hei, det er f... en meg en bjørn! utbryter Chase plutselig.

Han har reagert på lyden av stein som sklir ut, og vi snur oss og ser en glinsende svartbjørn kryse et grusbelt 200–300 meter over oss i dalsiden.

Dette er *helt* uventet! Nina har drømt om bjørn i forkant av turen. På de mange timene med trening på skytebanen i sommer har hun konsekvent valgt bjørneplakaten som treningsmål – mest i trass. For etter hvert har hun forstått at den reelle sjansen for faktisk å se og jakte en bjørn er forsvinnende liten. Og her er den likevel!

Det oppstår lettere forvirring, samtidig som vi forsøker å samle oss og skifte fokus. Bjørnen har ikke oppdaget oss.

– Den bjørnen skal Nina ha! sier Chase.

Om ikke pulsen var høy bare av å se en bjørn, legger nå et teppe av forventning seg over Nina, som bare har jaktet et år. Erfaringen med storvilt er to kronhjorter i Skottland, og nå en ram i Canada. Skyteegenskapene er gode, men her snakker vi om en bjørn! Ikke har vi noe utstyr med oss, bare riflene, og vi står i en motbakke og bjørnen er i bevegelse. Sjansen er i ferd med å gå fra oss.

BilledtekstEbistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum ommo min pedio eum adis debis voluptae poruptata ad

Nina setter seg i knestående og legger an. Avstanden er 240–250 meter, og bjørnen beveger seg inn og ut av krattet. Det er umulig å holde rifla stille. Tyngdepunktet er feil i den bratte lia, hjertet banker i hele brystkassa og halsen.

– Jeg skal prøve å få den til å snu, sier Chase ivrig. Han vil imitere en skadd hare, uimotståelig for en bjørn. Vi tror på karen som alene har guidet nesten 300 bjørnejakter.

Stemningen er intens. En fersk jeger med harehjerte, en erfaren guide med harelokk, og en skeptisk kjæreste i bakgrunnen. Nina får bedre kontroll på pusten, og ser bjørnen i siktet. Den har snudd og er på vei mot oss. Hun bruker avstandsmåleren, som viser 220 meter. Det kan gå. Hun lar rifleløpet vandre i takt med kroppen, trekker av og ser at hun skyter like over.

– Skyt igjen, sier guiden, og Nina er allerede klar. Automatisk omlading har i alle fall satt seg i en ellers lite erfaren jegerkropp.

Hun ser ikke hvor det andre skuddet treffer, men bjørnen slår kollbøtte før den raser nedover lia.

– Jeg tror du traff den, jeg tror den er skadd, sier guiden ivrig. Vi må finne den!

Nordnorsk bannskap spyttes ut av Nina, i et tonefall som selv en kanadier skjønner.

– Ta det med ro. Hvis den er skadd, finner vi den! Skadde bjørner legger seg i skjul for å angripe den som kommer etter i blodsporet...

Jaha! Det var jo skikkelig beroligende...!

Nina er fortvilet over en mulig skadeskyting, forbannet over sin egen skyting, og nå også livredd for en mannevond bjørn som ligger på lur et eller annet sted! Men ønsket om å gjøre rett for et eventuelt skadd dyr overvinnes frykten, og hun og guiden setter på sprang gjennom meterhøyt kratt.

Plutselig bråstopper Chase. Bjørnen er på vei opp fjellsiden igjen, langt over der vi er. Den virker overhodet ikke skadd. Vi får god tid til å studere den, og kan lettet konstatere at den er frisk og rask, om enn kraftig skremt.

Nina sier sammen ved oppakningen. Hun er skuffet over seg selv, og lei seg over en tapt bjørnesjans. Hun og Trygve går gjennom hele situasjonen mange ganger de neste dagene. Etter hvert sitter en erkjennelse igjen som en viktig lærdom for en fersk jeger; hun burde aldri ha skutt. Situasjonen var kaotisk, oddsen for å lykkes var dårlig og sjansen for å skade bjørnen høy. Selv med et brennende ønske om å skyte bjørn, og en ivrig guide

som så gjerne ville hjelpe henne med å nå drømmen, er det til sjuende og sist bare jegeren selv som kan avgjøre om hun skal trekke av eller ikke.

Men skuffelsen over bjørnemissen skal vise seg å blekne betydelig senere samme uke...

Caribou. Med to dall sheep og en kjempeelg lagt ned, bestemmer vi oss for å bruke et par dager i Lucky Bear Valley for å følge opp elgfallet og se om rovdyr dukker opp. Men enda viktigere; vi har sett så mye caribou at vi vet det må finnes noen skikkelige bukker her også.

Dalen er stor, frodig, og den er åpen i begge endene – noe som er viktig for at reinen skal slå seg til ro. På dag 7 følger vi samme ruta opp som da elgen ble felt, men det er ikke noe liv ved fallet. Vi slår oss til ro og bruker kikkertene. Det er store områder og vanskelig å bedømme reinen på lang avstand, men plutselig fanger en liten flokk bukker flere kilometer unna oppmerksomheten vår. En av dem ser da usedvanlig flott ut? Selv på så lang avstand ser vi at dette kan være vår kar. Trygve er enig, og vi bruker formiddagen på å jobbe

oss videre innover dalen, mens vi sørger for at terrenget ikke avslører oss.

Denne snikjakta kommer til å bli utfordrende, for vi må over flere lange strekk med småurer og steinheller. Det er ingen vei utenom, men heldigvis har vi kraftig vind i mot som kamuflerer både lukta og lyden av oss.

150 meter er det nærmeste vi kommer, men det er busker i veien. Underveis har vi konstatert at den største bukken er et flott eksemplar. Vi har brukt flere timer på å komme hit og vet at tiden er i ferd med å renne ut. Sjansen for at vi finner igjen akkurat denne bukken dagen etter en minimal. Vi må handle nå.

– Jeg foreslår at du rett og slett bare reiser deg opp og går mot dem for å få dem opp, sier Chase til Trygve.

Dette er dyr som aldri har sett et menneske før. De har aldri hørt et skudd. Derfor vil de sannsynligvis ta seg tid til å vurdere Trygve før de løper av sted. Planen er at det skal gi han tid nok til å skyte.

Avstanden er så kort at et stående skudd er uproblematisk. Trygve reiser seg og går sakte i ret-

Billedtekst ebistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum ommo min pedio eum adis debis voluptae poruptata ad

BilledtekstEbistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum ommo min pedio eum adis debis voluptae poruptata ad

ning bukkene. På ca. 100 meter blir han oppdaget, og som antatt kommer bukkene seg på beina, men blir stående. Trygve legger an og skyter den utvalgte bukken.

Det skinner gjennom at Trygve er misfornøyd. Det hele er ganske uforståelig. Situasjonen var rolig, holdet var kort og med flere tusen skudd i systemet over et helt liv skal det normalt være enkelt. Like vel må Trygve bruke tre skudd for å velte bukken.

– Det er noe som ikke stemmer. Jeg skal sjekke den rifla når vi kommer til leiren.

Skytinga kommer fort i bakgrunnen når vi får tatt bukken i nærmere ettersyn. Dette er virkelig et praktkeksemplar! At den var stor hadde vi sett flere kilometer unna, men at den hadde et så massivt gevir ser vi først nå. Igjen har vi klart å finne et dyr som virkelig står ut i mengden. Senere måling skal gi den 409 poeng i B&C, noe som gir plass i rekordboka.

Det er sein ettermiddag, men med to nordmenn som nå har lært seg den kanadiske slaktemåten, så går det unna. Vi fungerer nærmest som en slaktelinje med dedikerte oppgaver. Før vi setter kursen hjem, bærer vi reinkjøttet ned til elva, der det er god plass for Dave å lande neste dag. Helikopteret er en viktig grunn til at vi har valgt ut akkurat denne outfitteren, og ventet flere år på tur. Med det kan vi jakte i stedet for å bruke flere dager på å bære kjøtt ut av fjellet. I tillegg blir vi flyttet effektivt mellom ulike deler av territoriet, og kan på én 3-ukers tur få med oss jakt på arter som lever i helt ulike områder. Fårene lever i et område, elgen i et annet, reinen er litt over alt, og geitene lever «der ingen skulle tru at nokon kunne bu».

Det blir en strålende festaften rundt bålet denne kvelden. Det er nok ved, så vi kan fyre godt og få tørket utstyr. Vi har vært ute i sju dager nå, og det begynner å bli lite proviant igjen. Men hva gjør vel det når vi har reinfilet? Denne kvelden er det ingen som savner posene med frysetørret innhold.

Lucky Bear Valley lever opp til navnet. Morgen etter er stemninga i telteiren avslappet og god. Dagene i lag som et team har gjort oss godt kjent, og det er mye fliring og gode historier som deles.

Vi skal ringe basecamp klokka 11 for å gi dem koordinatene for reinslaktet, samt avtale flytting. Nå skal vi prøve å komme innpå noen av de mest sky og vanskelige dyrene som lever her ute i villmarka; Billy, eller fjellgeit. De er få, de er lure og de finnes stort sett fra 2000 meter og oppover.

Vi ser den omtrent samtidig, men igjen er det guiden Chase som er kjappast.

– Er ikke det der en bjørn?! utbryter han, og peker på det vi alle tre ser; en svartbjørn lunter utover dalen på motsatt side.

– Gudene må vite hvor den kom fra, men nå er den her og én ting er åpenbar: Vi har det travelt!

Sko og gamasjer kommer på i rekordfart. Vi

BilledtekstEbistrumquid eum verovid qui a sam elentiam earuptatas dolendero ommo ipsum ommo min pedio eum adis debis voluptae poruptata ad

er på vei over elva med en sekk og Blaseren over skuldra før vi egentlig har lagt noen plan. Mens vi rasker på i retning bjørnen, blir vi enige om at vi skal komme oss så nær som mulig før vi konkluderer. Bjørn ser svært dårlig, men hører godt. Så lenge vi klarer å være stille skal det være mulig å komme på skuddhold selv i det åpne landskapet vi er i. Nina kjenner at hun er mye roligere nå enn da vi sist så bjørn, trolig den samme bamsen.

Nina og Chase diskuterer avstander. Nina har trent sommeren gjennom og er trygg på at hun med anlegg kan skyte gode samlinger på opp til 300 meter. De blir likevel enige om at alt under 250 meter er bra, og at det blir viktig å finne et sted der det er Nina som har kontroll over situasjonen.

Rundt 240 meter nedenfor bjørnen er en stor steinblokk vi kan gjemme oss bak. Opp på den legger vi sekken, og sittende bak steinen har Nina full støtte, og perfekt sikt mot bamsen som går og beiter. Alt ligger til rette for at denne bjørnen skal falle! Det er en stor og flott hannbjørn med en pels

som glinser etter en hel sommer i denne frodige dalen. Nina bruker god tid, tenker på bjørneanatomien. Hun vil sette skuddet på skuldra og ikke bak. Pulsen går ned, ingen bevegelse i rifla. Hun trekker av og ser etter reaksjonen hos bjørnen.

– Det gikk høyt over, sier Trygve.

– Hva?! Nina lader om og finner igjen bjørnen som har flyttet seg 30–40 meter. Igjen bredsidet til og et perfekt avtrekk. Denne sitter!

– Langt under, rapporterer Trygve, med kikert.

Mens Nina ikke skjønner noen ting, begynner en gryende mistanke å bre seg hos Trygve. Han kommer på situasjonen fra dagen før, og tanken som forsvant mens kveldsmørket og bålkosen overtok.

– Det er noe som ikke stemmer, ja. Jeg skal sjekke den rifla når vi kommer til leiren.

Bjørnen kommer mot oss. På 100 meter setter Nina det tredje skuddet. Heller ikke det er i nærheten av treff, og Chase griper rifla. Han legger seg

*Billedtekst ebistrumquid eum verovid
qui a sam elentiam earuptatas dolen-
dero ommo ipsum ommo min pedio eum
adis debis voluptae poruptata ad*

ned og skyter liggende mot bjørnen som nå er i ferd med å stikke. Den erfarme bjørnejegeren er sikkert på at han har truffet, men bjørnen løper videre like pigg. Ingen av de til sammen fire 100 % -skuddene har truffet. Noe er alvorlig galt.

Trygve tar rifla og kjenner umiddelbart på kik- kerten. – Klikk, klakk, sier det i montasjen. Kik- kerten er løs, noe som forklarer skuddene i alle retninger.

Det hele er et mysterium. Skruene var festet med Lock-Tite, og kik kertmontasjen har vært i bruk siden 2007. Og nå svikter den, på vårt andre uventede bjørnemøte. Nina er skuffet, men ikke som sist. Denne gangen vet hun at hun gjorde jobben og tok de rette avgjørelsene. Det har imidlertid gitt oss alle en lærepenge; sjekke, sjekke, sjekke ut- styret – alltid! Og særlig dersom man stusser over uforklarlige avvik i en jaktsituasjon.

Fjellgeit (Billy). Siste kapittel i vårt jakteventyr er den sagnomsuste fjellgeita, også kalt Billy. Men vi må opp i de alpine fjella for å ha et håp om å finne dem. Sunny i basecamp har spøkefullt fortalt oss om strabasene som venter oss.

– Først sender vi jegerne på sauejakt. De få som etter det fortsatt vil jakte geit, sender vi videre.

Men vi er vant til topptur til fots og på ski og tenker at det i alle fall ikke er antall høydemeter som skal knekke oss. Det får vi rett i.

Dave flytter oss vel en halvtime med helikopte- ret, og leverer samtidig etterforsyninger. Det er en skyet dag med uro i værlagene, men selv om cam- pen ligger på 1500 meter, er vi optimistiske med tanke på å komme oss opp i høyden dagen etter.

Vi våkner opp til tett tåke, null sikt og nysnø på toppene. For første gang er været for alvor mot oss, og vi innser at vi ikke har noe å gjøre oppe i dalen. Det blir teltliv både denne dagen og den neste. Den eneste forskjellen på de to dagene er at snøen kryper helt ned til teltleiren på dag to, og vi ligger å hører våt snø tyngne ned duken på teltet.

Snøen fortsetter å lave ned, men på dag tre er det i alle fall såpass sikt at det er mulig å bevege seg ut. Tidvis vasser vi i tung snø til knærne, men nå er vi lei av å ligge passive og kikke på været. Vi arbeider oss opp til 2200 m o.h., med hyppige stopp for å speide etter geit. Det er som å lete et- ter den berømte nåla i høystakken. Bare at både nåla og stakken er hvit.

Neste dag er forholdene like, og samme runden opp dalen er like nedslående. Vel nede igjen har vi leirmøte. Vi innser at sjansene for å finne en geit under disse forholdene er minimale. Og skulle vi faktisk se en, er sjansene enda mindre for å komme på skuddhold, for den våte snøen har gjort det både farlig og uoversiktlig å bevege seg ut av dalbunnen. Vi hører flere ras som går rundt oss. Vi bestemmer oss for å kaste inn håndkleet og la geita leve videre hvor enn den måtte befinne seg.

Etter en konsultasjon med Werner på satellitt-telefon får vi hans støtte. Det er klokt å gi seg, og dagen etter får vi nok en uforglemmelig helikoptertur, denne gangen tilbake til basecamp. Det slår oss at den avstanden vi nå flyr på ca. en time ville tatt oss en-to uker på beina.

Leirliv. Som avslutning på turen har vi tre deilige dager i basecamp. Det er luksus med utedo og gassdrevet dusj. Dagene går med til sang, kortspill og hygge i felleskjøkkenet.

Etter 17 dager i South Nahanni-området, kommer dagen da flyet fra Summit Air lander på den lille stripa ved elva. Nye forventningsfulle jeger kommer inn, og vi er klare for hjemreise etter et eventyr vi vil huske resten av livet. Vi tar farvel med alle: Werner, Sunny og ungene deres, Albert «The headboiler», jentene på kjøkkenet og guidene.

På vei ut lander vi i utposten Fort Simpson. Der lastes trofeer og kjøtt av. Kjøttet hentes av en mann fra den lokale menigheten, og vi får vite at fire indianske familier skal få kjøttet fra våre dyr.

For oss blir det en verdig avslutning på en tur preget av storslåtte naturopplevelser, respekt for den samme naturen, flotte mennesker og et sunt og bærekraftig dyreliv. ■

På denne turen

Trygve (48); erfaren jeger med mange jaktturet både i inn- og utland. Fascineres særlig av all verdens fårearter.

Nina (41); nybegynner som jeger, men erfaren friluftsnutner med spesiell forkjærighet for topp-turer. Drømmer (fortsatt) om bjørn.

Chase (24); Erfaren jeger og guide.

South Nahanni Outfitters

South Nahanni Outfitters har Nord-Amerikas største jaktområde, som strekker seg over 2,5 millioner hektar. Det ligger i MacKenzie-fjellene og grenser mot Yukon i vest. Vår reiserute gikk via Calgary til delstatshovedstaden Yellowknife, der vi tilbragte to dager. Det anbefales, både for å tilpasse seg tidsforskjellen og oppleve den spennende Klondyke-byen. Reisen videre fra Yellowknife skjer med chartret bushfly, som er booket av outfitterne.

De tilbyr både enkeltjakt på dall sheep, moose, caribou og mountain goat, samt mixed bag-hunt der du på 14 effektive jakt dager kan få alle fire, samt jerv, ulv og svartbjørn. De ulike jaktene har en fast grunnpris, samt en avgift per dyr du skyter. Eierne er opptatt av å drive bærekraftig og å holde området så uberørt av menneskelig aktivitet som mulig. Det går år mellom hver gang det jektes på samme sted.

I basecamp ved vakre Root River treffer du outfitterne Werner Aschbacher, kona Sunny Petersen og deres tre barn, som tilbringer hele sesongen sammen med foreldrene og de ansatte i ødemarka. Det at stedet er familiedrevet gir det en ekstra hyggelig

og avslappet atmosfære. Base camp er en roff, men godt utrustet leir med sjarmerende hytter til hver av jegerne, samt en «hovedgate» der trofébu, guidehytter og felleskjøkkenet ligger. Maten er himmelsk, og består i hovedsak av kjøttet jegerne bringer ut.

Selve jakten er enkelt lagt opp med telt og soveposer. På slutten av sesongen finnes canvasteltene med ovn frem. All jakt foregår til fots, og skal du ha skikkelig utbytte av turen, bør du være i normalt god form.

Werner bruker mye tid i sitt småfly for å kartlegge vilt før jegerne flys ut med helikopter. Derfor er det rimelig garantert at du plasseres i et område med gode sjanser for å lykkes. Du finner mer informasjon om stedet på hjemmesiden www.huntnahanni.com